

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΡΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΑΙΔΟΥΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γρατρείον ἰδ. Βουλῆς—29

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ἐάν ταις γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἢ ἄνθρωπος ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον, καὶ ἐάν ἔχω προφητείαν, καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐάν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι, καὶ ἐάν ψωμίζω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐάν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθῆσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι.

Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται· ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ· ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ, πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει, εἴτε δὲ προφητεῖται, καταργηθήσονται· εἴτε γλώσσαις, παύσονται· εἴτε γνῶσις, καταργηθήσεται· ἐκ μέρους γὰρ γινώσκομεν, καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν· ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται, ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην· ὅτε δὲ γέγονα ἀνὴρ, κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου, βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δὲ ἐπιγνώσομαι καθὼς καὶ ἐπεγνώσθην· νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη.

Ἀπόστ. ΠΑΥΛΟΣ.

ΦΡΙΤΙΟΦ

Σκανδιναβικὴ παράδοσις

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 8).

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀπέσπασαν τὸν νέον τῶν βρεμβα-

σμῶν του· ἐξέπλευσε, διήλθε τὸν βύακα καὶ εὔρε τοὺς ἡγεμόνας προεδρεύοντας τῆς συνελεύσεως τοῦ λαοῦ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Βήλη. Ὁ Φριτιόφ προχωρεῖ καὶ ἐν φωνῇ ἠχηρᾷ. «—Ἡγεμόνες, λέγει, ἀπευθύνω ἡμῖν τὴν ἐξῆς αἴτησιν. Ἀγαπῶ τὴν νεαρὰν Ἰνγεβόργην· δότε μοὶ τὴν· ἡ ἔνωσις αὕτη εἶναι σύμφωνος καὶ μετὰ τὴν θέλησιν τοῦ Βήλη. Ἄλλως θὰ ἄφινεν οὗτος αὐτὴν νὰ συναυξάνη μετ' ἐμοῦ παρὰ τῷ Χίλδιγκ, ὡς δύο δένδρα ὧν οἱ κλῆνοι συνδέονται ἄχρις ὅτου ἡ θεῖα Freya συνδέσει τὰς κορυφὰς τῶν διὰ χρυσῶν νημάτων.

«Ὁ πατὴρ μου δὲν ἦτο οὔτε βασιλεὺς οὔτε ἡγεμὼν καὶ ἐν τούτοις τὸ ὄνομά του ἐγένετο γνωστὸν παρ' ἅπασιν τοῖς ὑπηκόοις· καὶ ρουνικαὶ γραφαὶ ἐπὶ ἀπειρῶν κεχαραγμέναι βράχων, μαρτυροῦσι περὶ τῶν κατορθωμάτων του.

«Ἐάν ἤθελον ἠδυνάμην ν' ἀποκτήσω βασιλείαν καὶ ἄπειρα πλοῦτη, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ ζῶ ἐν τῇ πατρίδι μου, ὧν τὸ στήριγμα τοῦ θρόνου καὶ ὁ προστατὴς τοῦ πτωχοῦ. Κοιμώμενος ἐν τῷ λοφίσκῳ τούτῳ, ὁ Βήλη ἀκροᾶται τῆς αἰτήσεώς μου καὶ θὰ σὰς ἰκέτευε μετ' ἐμοῦ εἰς συγκατάνευσιν, ἂν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ.

Ἐγείρεται ὁ Ἔλγ καὶ· «ὁ υἱός, λέγει, τοῦ χωρικοῦ δὲν εἶναι ἄξιος οὐζύγος τῆς ἀδελφῆς ἡμῶν. Τῇ θυγατρὶ τοῦ βασιλέως πρέπει υἱός βασιλέως. Ἐμοὶ μόνῳ ἀνετίθη ἡ προστασία τοῦ βασιλείου· πλὴν ἂν εὐαρεσθῆσαι καὶ σὺ νὰ ἦσαι ἐκ τῶν ἀνθρώπων μου, ἰδοὺ μένει ἔτι θέσις ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μου κενή, ἢν δύναιμαι, νὰ διαθέσω πρὸς χάριν σου.»

«—Ἀνθρώπος σου; ἐπανελάθεν ὁ Φριτιόφ γελῶν· ὦ! ὄχι βεβαίως. Θὰ ἦμαι ἄνθρωπος τοῦ πατρὸς μου καὶ μόνου.

«Δαμπρόν μου ξίφος ἐξελθε τῆς ἀργυρᾶς σου θήκης· βεβαίως δὲν θέλεις ὑποφέρει τὴν ὕβριν ταύτην. Ἐλθέ Ἀγκορβάδελ σὺ εἶσαι παλαιότερον εὐγενής! Καὶ ἐάν

ὁ τόπος οὗτος δὲν ἦτο ἱερὸς θὰ ἔβλεπε πολλὰ παράδοξα· οὐχ ἦτον ἀρκεῖ πρὸς τὸ παρὸν νὰ φανῇ ἡ ἀξία σου.»

Καὶ δι' ἐνὸς μόνου κτυπήματος χωρίζει εἰς δύο τὸ χρυσοῦν ψέλλιον τοῦ Ἐλγ, ἀνηρτημένον ἐπὶ τινος κλάδου τοῦ δένδρου.

«—Πολὸν καλῶς, ξίφος μου· ἦδη δὲ μὴ χάνε καιρὸν· κρυφθῆτω ἡ ἀπαστράπτουσα λεπίς σου καὶ ἔλθε σκεψώμεθα ἐκδίκησίν τινα, ἐνόσω τὰ ζοφώδη κύματα μᾶς ἁθουσίην οἰκάδε!»

Ἄς μεταβῶμεν ἦδη παρὰ τῷ βασιλεὶ Ῥίγκ, διασήμῳ ἐν τῷ Βορρά· εὐσεβεῖ ὡς τὸν Βαλδοῦρ καὶ σοφῶ ὡς τὸν Μίμερ. Ἀπομακρύνει τῆς τραπέζης τὴν χρυσὴν ἔδραν τοῦ θά ὀμιλήσῃ ἰδοὺ οἱ σκάλδοι καὶ οἱ ἐν τοῖς ὄπλοις σύντροφοὶ τοῦ ἐγείρονται ὅπως ἀκροασθῶσιν αὐτοῦ. Ἦτο ἡγεμὼν δίκαιος φίλων τὴν ἀρετὴν. Ὅλοι ἔζων ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του εὐτυχεῖς καὶ ἐδιδον ἐλευθέρως γνώμην ἐν τῇ συνελεύσει τοῦ λαοῦ.

«—Πρὸ χρόνου, ἤρξατο λέγων, ἡ σύμβουός μου ἐπορεύθη, ὅπως ζήσῃ παρὰ τῇ *Frega* ἄνω τῶν νεφελῶν, ἐνῶ δὲ τὰφος τῆς ὄψουται παρ' ἡμῖν. Οὐδέποτε εὐρήσω σύζυγον ὁμοίαν αὐτῆς· πλὴν, ὅτε θρόνος καὶ ὁ τόπος αἰτοῦσι βασιλίσσαν, τὰ δὲ τέκνα μου μητέρα. Ὁ βασιλεὺς Βήλη μὲ ἐπισκέφθη ἄλλοτε φερόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων τῆς μεσημβρίας· οὗτος ἀφῆκε θυγατέρα· αὕτη θέλει εἶσθαι καλὴ διὰ σύζυγός μου. Εἶναι τρυφερὰ ὡς κάλαμος καὶ εὐρωστος ὡς ῥόδον.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι εἶναι νέα καὶ ἡ νεότης κλίνει πρὸς τὴν νεότητα, ἐν ᾧ ἐγὼ διήλθον ἦδη τὸ θέρος τοῦ βίου καὶ τὸ φθινόπωρον ἐλεύκανε τὴν κόμην μου. Ἄλλ' ἐὰν ἀρκεῖ διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς νεαρᾶς ἡγεμονίδος ἀνὴρ χρηστὸς ἔστω καὶ λευκόθρηξ· καὶ ἐὰν αὕτη θέλῃ νὰ υἰοθετήσῃ τὰ ὄφρανά μου, τὸ φθινόπωρον θέλει προσφέρει πεποιθότως τὸν θρόνον του εἰς τὸ ἔκρ. Λάβετε μεθ' ἡμῶν ἐν τοῖς δρυῖνοις κίβωτίοις σας κοσμήματα καὶ χρυσοῦν δι' αὐτὴν· σεῖς δὲ σκάλδασι λάβετε μεθ' ἡμῶν τὰς κινύρας καὶ ἀκουλουθήσατε τοὺς πρέσβεις μου.

Οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Ῥίγκ ἐφάνησαν μετ' οὐ πολὺ ἐν τῇ αὐλῇ τῶν υἱῶν τοῦ Βήλη καὶ μετὰ τριήμερον ἐορτὴν ἐζήτησαν τὴν ἀπάντησιν τοῦ βασιλέως. Ὁ Ἐλγ ἔθυσεν ἱέρακα καὶ ἵππον ἐν τῷ ἄλσει, ἐρωτῶν τοὺς θεοὺς· πλὴν εἰς μάτην· οὐδ' ἐν σημείον ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἐνεκα δὲ τούτου ἠναγκάσθη νὰ ἀπαντήσῃ ἀποφατικῶς, καθ' ὅσον δὲν ἐλάμβανε τὴν συγκατάνευσιν τῶν θεῶν. Ὁ δὲ Ἰλφθὰν ἤρξατο γελῶν ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τῶν πρέσβων. «Τί κρίμα, ἔλεγε, νὰ μὴ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ αὐτοπροσώπως ὁ φαίβλευκος βασιλεὺς! Ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος γέρον! θὰ τὸν ἐλάμβανον εἰς τοὺς βραχίονάς μου διὰ νὰ τὸν ἀναβιβάσω ἐπὶ τοῦ ἵππου του!» Ὅτε δὲ Ῥίγκ ἔμκε ταῦτα δὲν ἀπήντησεν εἰς ταῦτα τὰς λέξεις. «Θὰ ἴδῃτε τὸν φαιογένειον, θὰ ἔλθῃ καθ' ἡν ὥραν δὲν θὰ τὸν ἀναμείνετε» καὶ ἤρξατο πάραυτα προπαρασκευα-

ζόμενος διὰ τὴν ἐπιθεσίαν. Οἱ ὑποτελεῖς τοῦ ἀφικνοῦντο σωρηδὸν πανταχόθεν, διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης.

Ἐν τούτοις ὁ Ἐλγ ἐσκέφθη: «Ὁ Ῥίγκ εἶναι ἰσχυρὸς καὶ τὸ αἶμα θὰ βεῦσῃ· θὰ κλείσω ὄθεν τὴν ἀδελφὴν μου εἰς τὸν ἱερὸν περίβολον τοῦ Βαλδοῦρ μακρὰν τῶν ἀνθρωπίνων ὀμμάτων.» Καὶ ἰδοὺ ἡ πτωχὴ νεάνις καταδεδικασμένη εἰς ἀπόλειαν τῆς γλυκειᾶς ἐλευθερίας. Διασκεδάσει κεντῶσα τὸν χρυσοῦν μετὰ τῆς μετᾶξης· καὶ ἐν ὄσῳ κεντᾶ, θερμὰ δάκρυα πίπτουσιν ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς καὶ ποικίλλουσι τὸ κέντημα, ὡς τὸ ῥοδόχρουν, τὸ ὁποῖον ποικίλλει τὰς παρειὰς τοῦ λαρίου.

Ἀλλὰ τί ἐγένετο ὁ Φριτιόφ; ἐπέστρεψεν εἰς τὰς κτήσεις του. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον εὗρεν αὐτὸν ὁ Χίλδιγκ παίζοντα μετὰ τοῦ Βιδόρου τὸ ζατρίκιον, ἐπὶ ἀβακίου ἔχοντος χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς πεσοῦς, ὅτε τὸν ἐξήτει, ὅπως ἐκπληρώσῃ παρ' αὐτῷ βασιλικὴν ἐντολήν. «—Καλῶς ἤλθετε εἶπεν ὁ νεανίας εἰς τὸν γέροντα καθίστατε ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς τιμῆς, κενουῦντες ἡσύχως τὸ βονάσκον κέρασ, ἐπιτρέποντες δ' ἡμῖν τὴν ἐξακολούθησι τοῦ παιγνίου ὀμῶν.

«Ἐρχομαι, ἀπήντησεν ὁ Χίλδιγκ ἐκ μέρους τῶν υἱῶν τοῦ Βήλη, ὅπως προσπαθῶ νὰ σὲ καταπραῦνω· ἡ ἐπαπειλουμένη πατρίς ἔχει ἀνάγκην τῶν βραχιόνων σου.»

«—*Echecauroi!*, ἀνακράζει ὁ Φριτιόφ, Βιδόν, πλὴν ὑπάρχει ἔτι τρόπος σωτηρίας.»

«—Γιέ μου, μὴ νομίσης, λέγει αὐτῷ ὁ Χίλδιγκ ὅτι εὐδοκίμει τις διὰ τῆς ὑπερηφανείας, ἄκουσον τοῦ γέροντος Χίλδιγκ· φοβοῦ τὰς πτέρυγας τῶν βασιλικῶν ἀετιδίων· εἶναι μὲν ἀσθενέστερος τοῦ Ῥίγκ, ἀλλ' ἰσχυρότερός σου.

«—Βιδόν, ἐπαναλαμβάνει ὁ Φριτιόφ, ἐνόμισας ὅτι θὰ κερδήσῃς τὸν πύργόν μου, ἀλλ' ἡσύχαζε θέλω σοι ἀντισταθῆ.

Ὁ δὲ Χίλδιγκ. «Ἡ Ἰνγεβόργη μονήρης ἐν τῷ ναῶ τοῦ Βαλδοῦρ διέρχεται τὰς ἡμέρας τῆς κλαίουσα. Τοῦλάχιστον τὰ δάκρυα τῶν ὤραιων ἐκείνων κυανῶν ὀφθαλμῶν δὲν σὲ συγκινοῦσιν;»

«—Ἀναφέρω τὴν Ἰνγεβόργην· διότι γνωρίζεις, ὅτι ἠγαπώμεθα ἐκ παιδῶν ἔτι μετ' αὐτῆς, εἶπεν ὁ Φριτιόφ, ὡς ἐν ὀνείρῳ. Πλὴν ἡσύχαζον ἠγάπησα καὶ ἀγαπῶ αὐτὴν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο καὶ διὰ τοῦτο θέλω σώσει αὐτὴν οἰοσθέντος καὶ ἂν ἐπικεῖται κίνδυνος.

«—Ἄ! εἶπεν ὁ Φιλιδιγκ, δὲν θὰ τύχω οὐδὲ στιγμή ἀκροάσεως; καὶ εἶναι πρέπον λοιπὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ γέρον φίλος σου ἄνευ ἀπαντήσεως, διότι τὸ παιγνίδιον αὐτὸ τῶν πλαγγόνων δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ;»

Ἐκ τῶν λόγων τούτων ὀρμηθεὶς ὁ Φριτιόφ ἐγείρεται· θέτει τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς τοῦ σεβαστοῦ φίλου του καὶ: «—Πάτερ, τῷ λέγει, ὅ,τι ἂν ἀκούσης εἶναι ἀπόρροια μεμελετημένης σκέψεως. Εἶπέ εἰς τὸν Ἐλγ ὅτι προσέβαλε καιρῶς τὴν φιλοτιμίαν μου· οὐ-

δεῖς πλέον μᾶς· συνδέει μετ' αὐτοῦ φιλίας δεσμοὺς καὶ οὐδέποτε θέλω γίνεαι ἀνθρωπὸς του.» (ἀκολουθεῖ.)

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ABRAAM ΔΙΓΚΟΛΝ

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Ἀθηναϊδος» θέλουσι σήμερον ἀναγνῶσαι τὴν βιογραφίαν τοῦ εὐεργέτου τῆς ἀνθρωπότητος, Ἀβραὰμ Δίγκολνος, δευτέρου ἐν τῇ σειρά, κατὰ τὴν ὑπόθεσίν μας. Ὁ ἀνὴρ οὗτος καίτοι καταγόμενος ἐξ οἰκογενείας γεωργικῆς, ἀνῆλθεν εἰς τὰ ὑπατά ἀξιώματα τῶν Ἠνωμένων τῆς Ἀμερικῆς Πολιτειῶν, δι' οὐδὲν ἄλλο προτέρημα αὐτοῦ ἢ διὰ τὴν εὐσέβειαν, δραστηριότητα καὶ φιλοπονίαν, ἐδοξάσθη δὲ δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ διότι ἐγένετο θυμὰ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Ἄν ὑπῆρξε ποτὲ μάρτυς ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς δουλείας, οὗτος ἦν ὁ Ἀβραὰμ Δίγκολν.

Ἐγεννήθη τῇ 12 Φεβρουαρίου 1809 ἐν τῇ Πολιτεῖᾳ τῆς Κεντούκης· ἀλλὰ τῆς πολιτείας ταύτης συνταχθεὶς μετὰ τῶν ὑποστηριζόντων τὴν δουλείαν, οἱ γονεῖς του, φρονούντες τὴν δουλείαν ὡς μέγα ἀμάρτημα, ἀπῆλθον τῷ 1816 εἰς τὰς περιοχὰς τῆς Ἰνδιάνης, προτιμώντες μᾶλλον τὰς περιπετείας καὶ τὰς στερήσεις τοῦ βίου τῶν ἀποίκων, τῶν ἐκ τῶν ὀργανισμένων δουλοκρατικῶν χωρίων παρεχομένων μέσων. Ἐνταῦθα ἐπὶ δέκα περίπου ἔτη διήλθε τὸν βίον αὐτοῦ ὁ μικρὸς Ἀβραὰμ φέρων τὴν ἀξίνην, καθαρῶς τὰ δάση καὶ βοηθῶν τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐν τῷ ἀγρῷ. Ἐνίστε δὲ καὶ ἐδιδάσκετο ὑπὸ τινος γείτονος, Ἐξελ καλουμένου, τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν, δηλ. τὰς γνώσεις αἱ μόναι εἶχε καὶ ὁ διδάσκαλος. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν μικρὸν Ἀβε προπεμπόμενον εἰς τὸ σχολεῖον ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Σύνολος ὁ χρόνος καθ' ὃν ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐδιδάχθη ἐν τοῖς σχολείοις καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον, δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἔτος. Ἡ δὲ οἰκογενειακὴ βιβλιοθήκη συνίστατο ἦδη ἐξ ἐνὸς ἀλφαβηταρίου, μιᾶς κατηγήσεως καὶ τῶν Ἀγίων Γραφῶν. Τὴν ἔλλειψιν ὀμως βιβλίων ἀνεπλήρου ἢ εὐσεβείας τῆς μητρὸς, ἢ ἐγκράτειας, ἢ φιλοπονίας καὶ ἢ τιμιότητος τοῦ πατρὸς. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ τῶντι, φρονούντες, ὅτι ὁ ἀκέραιος χαρακτὴρ εἶναι πολυτιμώτερος τῶν γνώσεων, ὅτι δὲ οὗτος ἀποκίτται καὶ ἄνευ βιβλίων, ἤρξαντο νὰ ἐνσπεύρωσι τῇ τρυφερᾷ καρδίᾳ τοῦ μικροῦ Ἀβε τὸ αἶσθημα τῆς αὐταπαρνήσεως, ν' ἀγαπᾷ δηλ. τὸν πλησίον του ὡς ἑαυτὸν καὶ τὸν Θεὸν πλεῖστον ἐξυτοῦ, ἐκ τούτου ἐξαρτωμένης οὐ μόνον τῆς χρησιμότητος, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐτυχίας του. Τὰ δύο σήμερον, παρὰ πάσης ἀμερικανικῆς καρδίας λατρευόμενα ἐξαιρετικῶς πρόσωπα, τὸ μὲν ὡς ὁ πατήρ, οὕτως εἰπεῖν, τὸ δὲ ὡς ὁ σωτήρ, τῆς ἀξιοθαυμάστου ἐκείνης δημοκρατίας, εἶναι ὁ

Γεώργιος Ουάσιγκτων καὶ ὁ Ἀβραὰμ Δίγκολν. Ἀμφότεροι οὗτοι εἰσὶν υἱοὶ γεωργῶν, ἀμφότεροι αὐτοδίδακτοι, ἀλλὰ καὶ ἀμφότεροι τέκνα εὐσεβῶν μητέρων.

Ἐξ Ἰνδιάνης ἡ οἰκογένεια Δίγκολν μετέβη εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἰλλινόης, ἐνθα καὶ πάλιν ὁ μικρὸς Ἀβραὰμ, συνέδραμε τὸν πατέρα αὐτοῦ, ὅπως σχίζῃ δοκοὺς εἰς κατασκευὴν τῆς κατοικίας των καὶ εἰς περιφραξὴν δέκα περίπου στρεμμάτων γῆς, ἐξ οὗ καὶ *Δοκοσχίστης* ἐπεκλήθη. Ὅτε μετὰ ταῦτα ἐψηφίσθη ἐν τῇ συνελεύσει τῆς ἀντιδουλικῆς μερίδος, ὡς ὑποψήφιος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας διὰ τὸ ἔτος 1860, μέλος τι τῆς συνελεύσεως, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν, νὰ παρουσιάσῃ δύο ἐκ τῶν 3000 δοκῶν αἱς ὁ *Ἀποικος Παῖς* εἶχε πρὸ τριακοντάετίας σχίσει μετὰ τοῦ πατρὸς του.

Μεθ' ὅλας ὁμως τὰς ἐργασίας του ὁ μικρὸς καὶ πτωχὸς, ἀλλὰ φιλόπονος καὶ φιλομαθὴς Ἀβραὰμ, εὗρισκε καιρὸν καὶ νὰ σπουδάζῃ ἰδιαιτέρως, δανειζόμενος παρὰ τῶν φίλων καὶ γειτόνων, ὅσα παρ' αὐτοῖς εὕρισκοντο βιβλία, διδάσκων αὐτὸς ἑαυτὸν, διὸ καὶ *αὐτοδίδακτος* ἐκαλεῖτο, καθότι ἐξεπιδεύετο ἄνευ διδασκαλίας, ἤρξανε τὰς γνώσεις του ἄνευ βιβλίων καὶ ἀνεπτύσσοντο ἐν γένει μακρὰν τῶν σχολείων. Περὶ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας του εἶχεν αὐξήσει τὴν βιβλιοθήκην του κατὰ τρία ἕτερα συγγράμματα, τοὺς «Μύθους τοῦ Αἰσώπου», τὸν «Βίον τοῦ Φραγκλίνου» καὶ τοὺς «Παραλλήλους βίου» τοῦ Πλουτάρχου. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἐπιθυμῶν ν' αὐξήσῃ τὸ σταδίον του, προσεκολλήθη παρὰ τινι μικροεμπόρῳ ἐν τῇ κωμοπόλει *New Salem*, ὃν συνέδραμε νὰ κατασκευάσῃ σχεδίαν, ἐφ' ἧς μετεβίβαζεν εἰς Νέα Ὀρλεάνην προϊόντα, λαμβάνων περὶ τὰς 50 δραχμάς κατὰ μῆνα. Ὁ πλοῦς ἦτον ἐπίπονος καὶ ἐπικίνδυνος, διότι ἦν ἐκτεθειμένος, οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ τοὺς ὄμβρους, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἐνεδρεύοντας παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ληστές. Ἄλλ' ὁ νεαρὸς ἡμῶν λεμβούχος, ἦτον οὐ μόνον φιλομαθὴς, ἀλλὰ καὶ γενναῖος. Ὅτε ἐπὶ μαῦροι δούλοι ἀνέλαβον νὰ ληστεύσωσι τὸ φορτίον καὶ νὰ φονεύσωσι τὸν Ἀβραὰμ, τοὺς μὲν τέσσαρας, ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν ἕνα συνέλαβε καὶ τοὺς λοιποὺς ἠνάγκασε νὰ φύγωσιν. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκδρομῆς ταύτης, τοσοῦτον εὐχαρίστησε τὸν κύριον τοῦ Ἀβραὰμ, ὥστε πῦδόκησε νὰ παραλάβῃ αὐτὸν ὡς ὑπάλληλον ἐν τῷ καταστήματι του.

Ἦδη ὁ χρόνος πρὸς μελέτην ἤρξανεν καὶ τὰ μέσα πρὸς ἀνάπτυξιν ἐπίσης ἐπολλαπλασιάζοντο, διότι πρὸς ταῖς νυκτεριναῖς σπουδαῖς του προσετέθη καὶ ἡ τῶν ἐφημερίδων ἀνάγνωσις, καὶ αἱ ἐκ τῶν περὶ πολιτικῶν συζητήσεων προερχόμεναι πολιτικαὶ γνώσεις, οὕτω δὲ ἐτέθησαν αἱ πρώται βάσεις τῶν γνώσεων αὐτοῦ περὶ τὰ νομικά.

(ἀκολουθεῖ.)

Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Όσο και αν ανατρέχω βαθύτερον εις τὰς ἀναμνήσεις μου, εὐρίσκω πάντοτε ἐν αὐταῖς τὴν γλυκεῖαν εἰκόνα τῆς ἀδελφῆς μου Αἰκατερίνης. Ἦτο κατὰ ἐξ ἑτη μεγαλιτέρα μου· καὶ τοῦτο ἦρκει ὅπως ἀναπληροῖ τὴν μητέρα μου, ἀσχολουμένην διὰ τοῦτο αἰσιώτερον

πρὸς ἐπιτήρησίν μου, δταν ὤφειλε νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐξασκήσεις τῆς τέχνης ταύτης ἐπὶ τῆς Μαρίας, ἥτις ἐγεννήθη δτε ἐγὼ περιβαλλόμενη τὰς πρώτας ἐξ ἐριούχου περισκελίδας μου· ἡ Μαρία ὁμως ἦν μάλλον ἐμοῦ εὐάγωγος, εὐπειθής καὶ γλυκεῖα ἐν ᾧ ἐγὼ ἤμην, ὡς ἔλεγον ὅλοι οἱ γείτονες, τρομερὸν παιδίον. Πόσον χρόνον ἔχανεν ἡ πτωχὴ Αἰκατερίνη ἵνα τακτοποιήσῃ,

*Αποροι παῖδες.

εἰς τὰς ἐργασίας τῆς καὶ γνωρίζουσαν ὅτι εὐρισκόμην ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Αἰκατερίνης. Ἦμην ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς (δὲν τὸ εἶδον, ἀλλὰ πολλάκις τὸ ἤκουσα) ὅταν ἕκαμα τὰ πρώτα μου βήματα καὶ ἐψέλισα τὰς πρώτας μου λέξεις· καὶ ἠδυνήθην νὰ λάβω ἰδέαν. ἀτελῆ ὁμως, τῆς ὑπομονῆς ἧς εἶχεν ἀνάγκην

ὅσα ἐγὼ εἶχον σκορπίσει, νὰ ἐπιδιορθώσῃ ὅ,τι εἶχον σχίσει ἢ νὰ καθαρῖσῃ ὅ,τι εἶχον ρυπάνει.

Ἐν τούτοις διαλογιζόμενος ἐνίοτε τὰ ἀτακτῆματά μου ταῦτα, εὐρίσκον πάντοτε τὸ δικαιολογητικὸν αὐτῶν. Ἄλλως τε ὑπῆρχεν ἐν ἐμοὶ τοιαύτη τις ὁρμη, τοιαύτη ἀνάγκη πλέον θορύβου καὶ ταραχῆς, ὥστε

ἐνόμιζον ὄντως ὅτι δὲν ζῶ ἂν ἔμμενον ἡσυχος· ἐν ᾧ ἡ μήτηρ, ὑπερήφανος διὰ τὸν παῖδα τῆς, ἐθαύμαζε πᾶν ὅ,τι ἐπραττον καὶ μάλιστα δτε ἐβλεπον ἐαυτὴν ὑποχρεωμένην νὰ μὲ ἐπιπλήττῃ. Ἐκ τῶν συνεσταλμένων ἐπιπλήξεων τῆς ἐνόμιζον ὅτι ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν. «Βῆναι καλός! ἰσχυρός! ἔχει πνεῦμα! δὲν ζῆ ἡ διὰ νὰ ἐφευρίσκει!» Καὶ τοῦτο κατέστρεφε πᾶσαν συνέπειαν τῆς ἐπιπλήξεως.

Τὴν ἡγάπων ἐν τούτοις ὡς ἡγάπων καὶ τὴν Αἰκατερίνην καὶ τὴν Μαρίαν, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι εὐπρεστούμην, τὴν μὲν πρώτην νὰ κάμνω νὰ μαίνεται, τῆς δὲ δευτέρας νὰ συντρίβω ὅσα τυχὸν νεύροσπαστα τῇ ἐδώρουν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πατέρα μου,

ἐσκέπτετο, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν δύναμιν νὰ μὲ διορθώσῃ. Καὶ διὰ τοῦτο δτε ἦτο ἐτοιμοθάνατος (ἤμην δὲ ἐγὼ τότε μόλις ἑπταετής), εἶπεν εἰς τὴν Αἰκατερίνην, ὀδυρομένην καὶ προσευχομένην ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς. «Φρόντιζε διὰ τὰ μικρὰ καὶ πρὸ πάντων διὰ τὸν Ῥοβέρτον· στείλέ τον εἰς τὸ σχολεῖον.»

Ὡ! εἰς τὸ σχολεῖον δὲν ἠθέλησα ποτὲ νὰ ὑπάγω. Ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι θὰ ἤμην καθήμενος ἐπὶ θρανίου ἐν θαλάμῳ κεκλεισμένῳ, μένων ἐκεῖ ἐπὶ δύο κατὰ συνέχειαν ὥρας, μοι ἐπροξέει φρικίαν. Ἄγνοῶ πῶς μοι συνέβη ὁμως νὰ μὴ ἀντισταθῶ εἰς τὴν Αἰκατερίνην, δταν λαβοῦσα με ἐκ τῆς χειρὸς, μὲ ἔφερον εἰς τὸ σχολεῖον δύο μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τῆς μητρός μου

(*Ἴδε σελ 67).

δὲν εἶχον αἰτίαν νὰ τὸν φοβούμαι διότι δὲν ἦτο ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν· ἡ τοῦ ξυλοκόπου καὶ ξυλεμπόρου τέχνη του, τὸν παρέσυρε πολλάκις πολλὰς λεύγας ἀπὸ τῆς οἰκίας καὶ δὲν ἦτο σπάνιον νὰ λείπῃ εἰς δάσος τι ἐπὶ μῆνα καὶ πολλάκις καὶ πλέον. Ἐπανερχόμενος ἔφερε διὰ μὲν τὴν οἰκογένειαν χρήματα, διὰ δὲ τὰ μικρὰ παιδιά του ὄσρα καὶ λιχνεύματα, ἦτο χαρῆς καὶ εὐχαριστημένος, διότι μᾶς ἐπανέβλεπεν ὑγιεῖς καὶ διὰ τοῦτο ἡ μήτηρ μου δὲν ἤθελε νὰ διαταράξῃ τὴν χαρὰν του, μεμφιμοιροῦσα εἰς λογαριασμὸν μου. Ἀνεχώρει τὴν ἐπαύριον καὶ ἐγὼ ἤβξανον μετὰ τῶν ἐλαττωμάτων μου.

Ἡ πτωχὴ μου μήτηρ ἐν τούτοις τὸ ἐβλεπε καὶ τὸ

ἡμέρας. Καὶ ἐπεθύμουν μὲν νὰ δραπετεύσω, δταν ἡ Αἰκατερίνη ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως λάβῃ τὸ ρόπτρον, ἀλλ' αὐτὴ εἶχεν ὀθω σοβαρὸν καὶ ἐπιβλητικὸν τὸ ἦθος, ὥστε ἠσθάνομην ἐπ' ἐμοῦ τὴν ἰσχυρὰν θέλησιν τῆς καὶ μάλιστα ὅταν, εἰσαγάγουσά με εἰς τὴν θύραν, μοι ἀπνύθουε τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις: «Θὰ προσπαθήσῃς νὰ ἦσαι φρόνιμος καὶ ἐπιμελής Ῥοβέρτε;»

Ἐκτοτε ἤρξατο νέα τῆς ζωῆς μου φάσις. Ἦκουον πάντοτε τὰς γυναῖκας τοῦ χωρίου νὰ οἰκτεῖρωσι τοὺς ὀρφανούς καὶ νὰ λέγωσιν, ὅτι πάντα ἦσαν στραβά εἰς τινὰ οἰκίαν, δταν ἀνεχώρει ἡ μήτηρ ἐξ αὐτῆς. Ἠρώτων λοιπὸν ἑμαυτὸν μετ' ἀνησυχίας, καθ' ἣν ὄραν ὁ διδάσκαλος ἐπραγματεύετο περὶ τῶν εἰκοσι-

τεσσάρων γραμμάτων, «τίς θέλει μᾶς ἐτοιμάσει τὴν σοῦπαν; «Τίς θὰ μοι σιδηρώσῃ τὸ λευκὸν μου ὑποκάμισον διὰ τὴν Κυριακὴν; Τίς θέλει φροντίζει διὰ τὴν οἰκίαν;» Καὶ διὰ τοῦτο ἐξεπλάγην ὅτε τὴν μεσημβρίαν εὔρον τὸ γεῦμα ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸν τὸν προθάλαμον καθαρὸν, τὰ ἐπιπλα στίλβοντα καὶ τὴν σκοψίδεμον πλήρη κρυμῶν. Τὴν Κυριακὴν εἶχον ὑποκάμισον καθαρὸν, καλῶς σιδηρομένον κατὰ τὸ σύνθημα, χωρὶς νὰ στερηθῶ οὐδὲ τοῦ ἐλαχίστου, οὔτε κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην οὔτε κατὰ τὰς ἐπομένους. Συνεπέρανα δ' ἐκ τούτου, ὅτι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ὅμοιοι πρὸς τὰ λοιπὰ ὄρφανά καὶ ἠρώτων ἐμαυτὸν πόθεν τοῦτο; Δὲν ἐλειψα τοῦ νὰ ὑποπτεύσω νηρηίδα τινα ἢ πνεύμακα πρόθυμα εἰς βοήθειαν ἡμῶν ἀλλὰ τέλος ἀνεκάλυψα τὴν νηρηίδα ἡμέραν τινα τυχῶν ἀδείας πρὸς ἀπουσίαν, ὅτε ἤμην ἠναγκασμένος νὰ μένω οἶκοι, διότι εἶχα κτυπήσει τὸν πόδα μου ἐπὶ μεγάλου λίθου «Πόσον ὠραία γνωρίζεις τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν!» εἶπον κατενθουσιασμένος εἰς τὴν ἀδελφὴν μου Αἰκατερίνην καὶ ὅτε μοι παρεθέτηκεν ὀρεκτικώτατον πρόγευμα «Ἄ! σὺ ἦσαι ἀξία θαυμασμοῦ τῆ προσέθηκα» πόθεν ἐδιδάχθης τόσῳ γρήγορᾷ ὅλα ταῦτα;»

— «Εἶναι πολὺς χρόνος ἀφ' οὗτο τὰ γνωρίζεις αὐτὴ καὶ θὰ τὴν ἐβλεπες πρὸ πολλοῦ ἐκτελοῦσαν αὐτὰ, ἐὰν δὲν ἐγύριζες πάντοτε», ἦτο ἡ ἐκ μέρους τῆς Αἰκατερίνης ὑπὸ τῆς Μαρίας ἐν εἶδει ἐπιπλήξεως ἀπάντησις. Ἦτο αὕτη ἡ πρώτη ἡμέρα καθ' ἣν ἐμαθον, ὅτι πρὸ πολλῶν ἤδη μηνῶν ἡ Αἰκατερίνη, οὐδὲν ἄρπινεν εἰς τὴν μητέρα νὰ πράττῃ, καθότι ὑπέπερεν.

Δὲν δύναμαι νὰ ἐκφρασθῶ πῶς κατελήφθην ἀμέσως ὑπὸ αἰσθημάτων σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου καὶ πῶς μοι ἐφαίνετο αὕτη ὡς αὐξήσασα αἰφνηδῶς. Μάλιστα μοι ἐφαίνετο ἡ ἀντι ἡ καυμένη νὰ τρέχῃ νὰ παίξῃ μετὰ τῶν ἑμιλικῶν της, ἐμενεν οἰκᾶς ἐργαζομένη ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας δι' ἡμᾶς. Ἦθελον νὰ ἤμην τότε δέκα ἔτη μεγαλύτερος, ὅπως ἐκτελῶ τὰς βραβεῖας ἐργασίας, αἰτίνας παρήγαγον τίλλους εἰς τὰς χεῖρας της. Αὕτη ἔκοπε διὰ τοῦ πρίνου τὰ βαρέα ξύλα, ἐσώρευε τὰ βαρέα πρύμνα ὑπὸ τὸ ἀμαξοστάσιον, ἀνέσυρε τοὺς μεγάλους κάδους τοῦ φρέατος, μετεχειρίζετο τὸ σκαφεῖον καὶ ἠροτρία τὸν κήπον, διὰ νὰ καρποφορήσῃ τὰ γεώμηλα καὶ αἱ κράμβαι. Ὡ! εὐθὺς ὅπου θὰ ἀνελάμβανον ἐκ τῆς ἀσθενείας μου, θὰ ἤρχιζον τὴν ἐργασίαν καὶ τότε θὰ ἐβλεπεν ἐὰν δὲν ἤμην εἰς οὐδὲν ἰκανός. Ἦμην ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἑμιλικῶν μου πῶς θὰ νύχαριστοῦμην ὑπηρετῶν τὴν Αἰκατερίνην!

Καὶ ἀληθῶς μετὰ τὴν ἡμέραν ταύτην οὐδεὶς ἤθελε μὲ ἶδει μετὰ τῶν κακοήθων τοῦ χωρίου. Ἐμενὸν κατ' οἶκον ἐκτελῶν τὰς παραγγελίας τῆς Αἰκατερίνης. Ὁ πατὴρ μου βλέπων με ἐργαζόμενον, ὁσάκις ἐπαυρῆτο εἰς τὴν οἰκίαν (καὶ ἐπανήρχετο συνεχέστερον ὅπως ἐπαυρῆτο ἔτι μᾶλλον ἐφ' ἡμῶν) νύχαριστοῦτο πολὺ ἐπαναλέγων πολλάκις, ὅτι θὰ γίνω ἄριστος ξυλοκόπος.

Ἄλλ' οὐδόλω εὐχαριστεῖτο ἐκ τῆς ὑποθέσεως ταύτης τοῦ πατρός μου, δὲν προσεδόκα παρ' ἐμοῦ μόνον τοῦτο ἐκείνη. Εἶχε πάντοτε κατὰ νοῦν τὴν τελευτὰν τοῦ πατρός μου παραγγελίαν: «Στείλε τὸν Ῥοβέρτον εἰς τὸ σχολεῖον», καὶ διὰ νὰ πληρώσω τὰς προσδοκίας της νὰ ἀριθμοῦμαι μετὰ τῶν φιλοπωνιτέρων μαθητῶν. Οἶμοι! ἤμην ὁ βασιλεὺς τῶν ὀκνηρῶν, ἡ κεφαλὴ τῆς σειράς τῶν ἀναγῶγων, ὁ μᾶλλον θορυβοποιός, ὁ ἀτακτώτερος, καὶ ὁ μᾶλλον ἐπιρρηπῆς εἰς ἀνοήτους ἐφευρέσεις. Καὶ ὅταν εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ἔσυρα ἀκουσίως ἐκ τοῦ χαρτοφυλακείου τὸν ἔλεγχον, ὅν ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἔπαυσε νὰ αἰτῇ, δὲν θὰ εἶχον ἀνάγκην νὰ μοῦ ἀναγῶσθαι τὸ ἐμπεριεχόμενον ὅπως λάθω γνῶσιν αὐτοῦ. «Διαγωγή, ἀπερίσκεπτος προσοχή, ἀθλία μαθήματα, πάντοτε ἡμελημένα καθήκοντα, ἀνακριθὴ πρόδοσις, βραδυτάτη ὀκνηρία, ἀνίατος.»

Ἡ Αἰκατερίνη ἐστέναιζεν ἐδίπλου πάλιν τὸ ὀλέθριον χαρτίον καὶ τὸ ἀπέθετο εἰς τὴν βιβλιοθήκην μετὰ τῶν λοιπῶν συναδέλφων του, λέγουσά μοι: «θὰ αἰσχύνῃσαι ὅταν τὰ ἀναγινώσκῃς κατόπιν ἀθροίζεις προμήθειαν λύπης καὶ ἀμαθείας, ὁ πατὴρ θὰ εἶχεν ἀνάγκην ἐγγραμμάτων βλαβῆτος πρὸς ἐπέκτασιν τοῦ ἐμπορίου του» σὺ δὲ δὲν θὰ ἦσαι ἰκανός, ἢ τὸ πολὺ πολὺ δι' ἐργάτης. Εἶσαι περισσότερο ἢ ὅσα νομίζεις ἄξιος οἴκτου, πτωχὸν μου παιδίον.»

Ἐν τούτοις ἡμέραν τινα τοῦ βαθμολογίου, καθ' ἣν ἡ Αἰκατερίνη μὲ εἶχε παρατηρήσει διὰ τόσῳ σκυθρωποῦ τρόπου, ὥστε ἐφευγον χωρὶς νὰ τολμήσω νὰ τῆ προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου, δὲν νύχαριστοῦμην παντάπασι εἰς τὰς παιδιὰς καὶ διπυθῆνθην εἰς τὸ δάσος, ἵνα ἐκεῖ μόνος διασκεδάσω. Ἀλλὰ δύναται τις νὰ διασκεδάσῃ ὅταν ἔχῃ τεταραγμένην τὴν συνείδησιν;

Ἐνεατῆς παις δὲν εἶναι ἀρκούντως ἐξοικειωμένος πρὸς τὸ ἐγκλημα, ὅπως ἀποσεισῇ τοὺς ἐλέγχους τῆς συνείδησεως, ὡς τὴν πρὸ τῆς θύρας του χίονα. Οὐδεμίαν πλέον εὕρισκον ἠδονὴν, εἰς τὸ διὰ λίθων κυνήγιον τῶν κοσσύφων, οὐδὲ εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν λαγιδέων ἢ εἰς τὸ κελάδημα τοῦ σπίνου· αὐτὸς ὁ φαιδρὸς ἤλιος τοῦ ἔαρος ἐφαίνετό μοι φορτικός ἐφ' οἷς ἐπανήλθον πλήρης ἀδημονίας οἰκᾶς.

Ἐν ᾧ διέβαινον πρὸ τοῦ τοίχου τοῦ κοιμητηρίου, ὠραία σαῦρα διέβη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ διωλίθησε μετὰ δύο λίθων δὲν ἐβλεπον πλέον ἢ τοὺς λαμπροὺς ὀφθαλμούς της δι' ὧν μὲ παρετήρει.

Ὁ τοίχος ἦν ἐφθαρμένος καὶ ἐπομένως δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ἀναρριχηθῶ εἰς αὐτὸν ἀνερριχθήναι λοιπὸν, παραφυλάττων πάντοτε τὴν σαῦραν μου.

— «Ναὶ φιλάτη μου, ἐσκεπτόμην, δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἐνοχλήσω ὅπου εὕρισκσαι ἐξέλθε ὁμως καὶ λογαριαζόμεθα.» Ἦμην ἠναγκασμένος νὰ πιστεύσω ὅτι μὲ ἠνόησε διότι δὲν ἐξήρχετο ἐκείθεν περιμένουσα τὴν ἀναχώρησίν μου. Ἦμην ἐπίσης μετ' αὐτῆς ἰσχυρογνώμων. Μὴ ἔχων τί νὰ πράξω, ἐκάθισα ἐπὶ

μεγάλου λίθου ἐξέχοντος τοῦ τοίχου, ὡς ἐφ' ἵππου, ἀναμένων.

Ἦμην εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὅτε μετ' ὀλίγον ἤκουσα τίνα νὰ ζῆ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τοίχου. Δὲν ἐξεπλάγην διόλου ὁ θροῦς ἦτο πρὸς τὸ μέρος τῶν τάφων ἀλλ' ἐν τούτοις ἐπέστησα καὶ ἐκεῖ τὴν προσοχήν μου ὁ καιρὸς μου δὲν μοι ἐκόστιζε πολὺ. Μοι ἐφάνη ὅτι ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς Αἰκατερίνης, κλαιούσης μᾶλλον ἢ ὀμιλοῦσης... καὶ ἦτο αὕτη. Ἔθεσα τὸ οὖς μου εἰς τὸν τοίχον καὶ ἠκροάσθην τῶν ἐξῆς.

«Προσφιλεστάτη μου μητέρα! (εὕρισκτο ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός μας) συγχώρησόν με παρακαλῶ, διότι δὲν γνωρίζω νὰ ἀναθρέψω κάλλιον τὸν Ῥοβέρτον. Δὲν εἶναι λάθος μου μετέρχομαι πᾶν μέσον ὅπως καταστῶ παρ' αὐτῷ ἀξιαγάπητος καὶ ἀξιοσεβαστός, ἀλλ' αὐτὸς δὲν μὲ ὑπακούει δὲν θέλει νὰ μανθάνῃ. Σὲ ἰκετεύω, μητέρα μου, ὀμιλήσῃν περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πανάγαθον Θεόν, ὅπως μετατρέψῃ εἰς τὸ καλὸν τοὺς λογισμούς του. Πόσον λυποῦμαι νὰ τὸν βλέπω ὀκνηρόν! Προσφιλῆς μου μητέρα, παρκαλῶ τὸν Θεὸν δι' ἐμὲ καὶ δι' αὐτόν.»

Ἡ δυστυχὴς Αἰκατερίνη εἰς οὐδένα ἄλλον ἐποίησε γνωστὰ τὰ δι' ἐμὲ παράπονά της εἰμὴ εἰς τὴν φιλάτην σκιάν! Ἡ σαῦρα ἐν τούτοις ἐνοήσασα ὅτι δὲν ἐσυλλογιζόμην πλέον περὶ αὐτῆς, ἐξῆλθε τῆς κρύπτῆς της καὶ ἀνεχώρησε. Τὴν εἶδον, ἀλλὰ δὲν τὴν κατεδίωξα ἐνησυχολοῦμην μᾶλλον νὰ καταπραῦνω τοὺς λυγμούς μου δὲν ἤθελον νὰ ἐνοήτῃ ἡ ἀδελφὴ μου ὅτι ἤμην ἐκεῖ. Ἐν τούτοις ἐκλαιὼν, ἐξ ὅλης μου καρδίας μετανοῶν καὶ καταθλιβόμενος. Ἦσθανόμην ἐμαυτὸν, καὶ ἡσθανόμην ἐμαυτὸν ζητοῦντα νὰ μεταβληθῶ γινόμενος ὁ ὑπογραμμὸς τοῦ σχολείου. Ἐπεθύμουν νὰ ριφθῶ ἀμέσως εἰς τὸν τράχηλον τῆς φιλάτης μου Αἰκατερίνης ὑποσχόμενος αὐτῇ... ἀλλ' ἴσως μὴ ἦτο δύσκολος ἡ μάθησις! Καὶ πάλιν ἂν ἀπετύγγανον κάλλιον ἦτο νὰ προσπαθῶ χωρὶς νὰ εἴπω τι. Ἄλλως τε τοσάκις τῆ ὑπεσχέθην τόσα, ὥστε πιθανὸν δὲν ἦθελε μὲ πιστεύσει. Προτιμότερον ἐξ ἄπαντος ἦν νὰ σιωπῶ. Ναὶ τοῦτο ἐπραξα.

Ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε φορτικὴ δι' ἐμὲ τὸν ἐπόμενον μῆνα. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διορθωθῇ τις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, καὶ μόλις μετὰ κόπου κατώρθωσα νὰ καταστῶ ἀνεκτὸς ἐν διαστήματι μηνός. Πλὴν ὁ διδάσκαλος διέκρινε τὰς προσπάθειάς μου, διότι τὴν ἡμέραν τῆς διανομῆς τῶν βαθμολογίων, ἐμειδία ἐγχειρίζων μοι τὸ τρομερὸν φύλλον τοῦ χάρτου καὶ τὸ μεϊδίμα ἐκείνο μοι ἐδίδε χρηστάς ἐλπίδας «Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ βαθμολογίον μου εἶναι καλόν», εἶπον κατ' ἐμαυτὸν ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ σχολείου καλπάζων «Υπάγω νὰ τῆς τὸ δώσω πρὶν τὸ ζήτησθαι αὕτη ἀλλ' ἐπιτερπνότερον εἶναι νὰ βλέπω τὴν μορφήν της μεταβαλλομένην καθ' ὅσον τὸ ἀναγινώσκεις. Οὕτω σκεπτόμενος ἠνέωξα τὴν θύραν.

«Τὸ βαθμολογίόν σου; ἐρωτῆ ἡ Αἰκατερίνη. Δὲν

ἦτο μακρὰν, τὸ ἐκράτουν μετὰ τῶν δύο μου δακτύλων.

Τὸ ἐλαβεν ἠνέωξε τὸ περικάλυμμα καὶ ἤρξατο διὰ σκυθρωποῦ ὄφους νὰ ἀναγινώσκῃ «Διαγωγή... πῶς; διαγωγή καλὴ! προσοχή... ἀρκούντως σύντονος! μαθήματα, ἐπιμελῶς ἐγνωσμένα! Ῥοβέρτε, προσφιλές μοι Ῥοβέρτε! Εἶναι δυνατόν; εἶν' ἀληθές;» Ἐκλαιεν ἀπὸ χαρᾶς ἐκτείνουσα μοι τοὺς βραχίονας. Ἐπήδησα εἰς τὸν τράχηλόν της καὶ τὴν ἠσπάσθην εὐτυχῆς. Ἄγνωσθ' ἂν θὰ εὐρεθῶ ἐκ δευτέρου εἰς τοιαύτην θάλασσαν εὐτυχίας.

(Ἴδε σελ. 67.)

Ἐλαβον κατόπιν τὸ βαθμολογίον καὶ ἀπετελειώσαμεν ὁμοῦ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ «Καθήκοντα ἐπιμελῆ μεγάλη πρόδοσις παις τέλος ἄξιος νὰ ἀποβῇ καλὸς μαθητής.»

Ἡ μικρὰ Μαρία μὲ παρετήρει, ὡς παρατηρεῖ τις ἐκτακτὸν τι.

Εἶπον τὰ πάντα εἰς τὴν Αἰκατερίνην, ἤθελον νὰ γινώσκῃ αὕτη τὸ αἶτιον τῆς μεταβολῆς μου, ἐν ᾧ αὕτη μὲ ἐνηγκαλίζετο ἐξ ὀνόματός της καὶ τῆς μητρός μου. Καὶ τὸ ἐσπέρας μετὰ τὴν προσοχήν μας νύχαριστήσαμεν ἀμφοτέρω ἐκείνην ἥτις ὀμίλησε περὶ ἐμοῦ εἰς τὸν Θεόν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κατέσπην καλὸς μαθητής.

ἐλάμβανον κατ' ἔτος βραβεῖα καὶ αἱ σπουδαί μου ἐκείναι μοι ἐχηρσίμυσαν εἰς ἐπιτυχίαν τῶν ἐκάστοτε ἐπιχειρήσεών μου. Ἐν τούτοις τὸ εἶπον πολλάκις εἰς τὴν Αἰκατερίνην, ὁσάκις ὠμιλήσαμεν περὶ τοῦ παρελθόντος, ὅτι οὐδεμία εὐτυχία θέλει ἐξαλείψει τῆς μνήμης μου, τὴν ἐνθύμησιν τοῦ πρώτου καλοῦ βαθμολογίου μου.

A. K. Σ.

ΑΠΟΡΟΙ ΠΑΙΔΕΣ *

Ἐν ἀπάσαις ταῖς μεγαλοπόλεσι οὐ μόνον τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐν πολλαῖς τῆς Ἀσίας ἀπαντᾶται τάξεις παιδῶν, ἡ λεγομένη τῶν Ἀπόρων Παιδῶν. Ἐνιοὶ τούτων κέκτηνται μετὰ τῆς πενίας καὶ τοῦ γονεῖς καὶ φίλους τῶν, διατρέφοντες τοὺς πρώτους διὰ τῆς ἐργασίας τῶν, ἄλλοι δὲ ἔχουσιν ἢ ἀσθενῆ μητέρα ἢ ἀνάπηρον ἀδελφόν, τινὲς δὲ καὶ ὄλων τούτων στεροῦνται ἐκτὸς τῆς πενίας, ἥτις καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις εἶναι ὁ ἀχώριστος σύντροφος αὐτῶν. Τὸ ἐσπέρας, ἂν τὴν ἡμέραν κερδήσωσιν ὀλίγα χρήματα οὐδεὶς θέλει χαρῆ μετ' αὐτῶν· ἂν δὲ πάλιν δὲν κερδήσωσιν τι, οὐδεμία φιλικὴ χεὶρ θέλει ἔλθει ἀντιλήπτωρ αὐτῶν.

Εἶναι πλάσματα ἔρημα ὑπὲρ ὧν ἤρξατο ἐσχάτως καὶ ἐν Ἑλλάδι νὰ ἐγείρηται φωνὴ συμπαθείας. Ἄν ὑπῆρξε πράξις ἀποθανατίσουσα τὸν μακαρίτην Σπυρίδωνα Βασιλειάδην, δὲν ἦτο τόσῃ ἡ πολιτικὴ ἢ δραματικὴ τέχνη του, ὅσα ἡ ὑπὲρ τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδῶν φωνὴ του.

Πόσοι ἐκ τούτων καθιστάμενοι ἄνδρες ἤθελον εἶσθαι βάρος τῆς κοινωνίας ἐν ᾧ ἤδη καλλιεργουμένου πως τοῦ ἐν αὐταῖς ἐνυπάρχοντος σπόρου τῶν καλῶν αἰσθημάτων, καὶ εἰς πολλοὺς τούτων εὐρισκομένων αὐτῶν, καθίστανται ἄνδρες ἐνάρστοι, χρήσιμοι, οὐ μόνον ἑαυτοῖς, ἀλλὰ καὶ τῇ κοινωνίᾳ.

Τὴν μὲν ἡμέραν στιλβῶται ὑποδημάτων ἢ ἐφημεριδοπῶλαι, τὴν δὲ νύκτα σπουδασταὶ ἐπιμελεῖς θέτουσιν οὕτω, τὰς πρώτας βάσεις τῆς ἀτομικῆς τῶν εὐδαιμονίας, μανθάνουσι νὰ κερδίζωσι τὸν ἄρτον τῶν συνειθίζοντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν παιδείαν. Ὅποιον ὄφελος ἤθελέ τις πράξει αὐτοῖς συσταίνων καὶ ἐν Ἀθῆναις ταμειευτήριον, ὅπου νὰ καταθέτωσι τὰ περισσεύματα τῶν καθημερινῶν κερδῶν τῶν, ἀπαλάσσωσιν οὕτω αὐτοὺς τῆς αἰσχροῦς ἐκείνης δουλείας, εἰς ἣν οἱ πλείστοι τούτων ὑπόκεινται, νὰ ἐργάζωνται ὄλην τὴν ἡμέραν, κερδίζοντες διὰ τὸν δι' ἐν ἡ καὶ πλείονα ἔτη ἐκμισθοῦντα αὐτοὺς ἀντὶ ἐλαχίστου ποσοῦ!

Ἡ εἰκὼν ἡμῶν παριστᾷ δύο ἀπόρους παιδας ἐξ Ἀγγλίας. Σαρδόνουσι τὴν χιόνα ἔχοντες σκοπὸν νὰ διαμοιράσωσι μετὰ τῆς ἐργασίας καὶ τὰ κέρδη. Εὐρίσκονται ἐν παραφορᾷ ἀδελφικῇ καὶ διὰ τοῦτο ὁ εἰς

* Ἴδε σελ. 68.

προσφέρω τῷ ἐτέρῳ τὸ μῆλον, ὅπως κόψη διὰ τῶν ὀδόντων του ὅσα θέλει, τῷ παραπονεῖται διὰ τί δὲν ἔκοψε τοῦλάχιστον τὸ ἡμισυ, ἐνῷ μεταξύ τῶν διατυπώσεις εὐγενείας καὶ κομψῶν τρόπων δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχωσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀδελφικὴ διανομὴ τῶν ἀγαθῶν ἀμφοτέρων. Ὠραῖον αἰσθημα!

MARIA Σ.

ΦΩΝΗ ΕΚ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Οὐδὲν πολυτιμότερον τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας. (Κ).—Κύριος γινώσκει κατὰ πόσον δικαίως πάσχομεν. (Κ).—Καταρῶμαι καθ' ἐκάστην τὴν ἡμέραν τῆς... (Φ).—Μακάριος ἀνὴρ, ὅς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν καὶ ἐν ὁδῷ. (Τ).—Ὅτι ὑπὸ κακοῦ συμφέροντος κινούμενος. (Π).—Ἡ μεγαλειτέρα τῶν δυστυχῶν εἶναι ἡ κακὴ κεφαλὴ. (Φ).—Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. (Κ).—Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις πῆσῃ εἰς τὰς φυλακάς. (Χ).—Πρῶτον ἤμην ἀμελής καὶ ἔπειτα ἐγκληματίας. (Ζ).—Μετανοεῖτε, ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. (Π).—Κόλασις ἐπίγειος εἶναι ἡ φυλακὴ.»

(Ἐκ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Φυλακῶν).

Λύσις ζ'. αἰνίγματος.

40,000—00004

Ἐβυσαν αὐτὸ οἱ κκ. Ἀντώνιος Συνοδινός, ὅστις λαμβάνει καὶ τὸ βραβεῖον. Ἀναστ. Κ. Σιγαλός (Σύρου) Ἑλένη Δερέκα, Γ. Νάκος (Κωνσταντινούπολις) Ἑλένη Η. Γέροντα. Ἰωάν. Χρ. Ρήγας. (Κωνσταντινούπολις) Γ. Χρυσούλης (Πειραιεύς), Κωνσταντῖνος Λάγγε, Ἰωάν. Γαλανόπουλος, Ι. Τ. Δάφνος (Μεσσίνα).

Λύσις ε'. προβλήματος.

Ἐβυσαν τοῦτο οἱ κκ. Κωνστ. Ι. Οικονομίδης (Χαλκίς). Ἀναστ. Κ. Σιγαλός (Σύρος). Γεώργ. Νάκος (Κωνσταντινούπολις). Ἑλένη Δερέκα, Ἑλένη Γέροντας Ἰωάννης Κυριακόπουλος (Σπάρτη). Π. Κ. Γουλιμή, (Μεσολόγγιον). Γ. Γ. Χρυσούλης (Πειραιεύς). Ἰωάν. Χρ. Ρήγας (Κωνσταντινούπολις). Ἡρακλῆς Ροῦδου (Καστελαμάρε). Ἀναστ. Δημακόπουλος, Ἰωάν. Γαλανόπουλος, καὶ τινες ὧν τὰ ὀνόματα εἶναι δυσανάγνωστα.

ΑΙΝΙΓΜΑ Η'.

Ὡς λαμπὰς ἢ ἀναμμένη πάντα ἴσταμαι ὀρθὸς
Κ' εἶτε μόνος εἶτε μ' ἄλλον συνειθίζω νὰ λαλῶ
Ἄν με κατατάξης πρῶτον δύο ἄλλων ἀδελφῶν μου.
Τὴν αἰτίαν σοὶ δειλῶ.
Ἄν δὲ πάλιν τελευταῖον ὅσα λέγεις συμφωνοῦμεν
Καὶ οὐδὲν σοὶ ἀναιρῶ.